

DAVID FARR

CARTEA
VISELOR
FURATE

Traducere din limba engleză
de Loredana Voicilă

Ilustrații de Kristina Kister

corint^vjunior

3

TOTUL DESPRE RACHEL KLEIN

Dragul meu prieten și cititor, câtă vreme citești în tăcere această carte, ascunsă sub cuverturile patului tău, te rog să fii cu băgare de seamă! Această carte este interzisă de comitetul de cenzură al președintelui Charles Malstain, iar faptul că o lecțurezi este în sine un act de mare curaj. Poate că ar fi bine să îi pui o copertă falsă, pentru orice eventualitate. Dacă te afli în public, într-un parc sau la o pizzerie, pune-ți o pălărie mai neobișnuită și însușește-ți un nume fals, cum ar fi Maurizio. (Asta dacă nu cumva numele tău este Maurizio. În acest caz, folosește pseudonimul Deborah.)

Ori poate că nu citești povestea, ci o asculți? La un radio secret? Ah, prețuit, dar secret ascultător, cu adevărat nu există nimic mai grozav decât să auzi o poveste spusă bine cu voce tare! Ai grijă însă ce alte urechi curioase ar putea asculta pe ascuns. Poate că ar fi bine să porți căști. Și dacă cineva te întreabă ce faci, prefă-te că înveți o limbă străină, cum ar fi finlandeza. (Nimeni nu știe finlandeză. Nici măcar finlandezii.)

Dușmanii și informatorii sunt pretutindeni!

Iar acum, prietenul meu drag și curajos, a sosit vremea să afli totul despre tânăra noastră călătoare neînfricată – eroina noastră, dacă-i putem spune astfel – Rachel Klein. Și despre secretul șosetelor ei. Sau, mai degrabă, despre ceea ce ascunde în ele.

În șoseta stângă este un bilețel. Și pe acest bilețel scrie:

CG dus. TG mort.

FRK distrus.

Doar RK.

Ascuns CVF.

IDLAMIRG 342. 3.

Îngăduie-mi să-ți spun de ce.

Rachel Klein s-a născut cu doisprezece ani, două săptămâni și o zi în urmă, într-o suburbie liniștită din nordul marelui oraș Brava, capitala frumoasei noastre țări Krasnia.

Ah, ce oraș era pe atunci! Un amalgam de bulevarde însorite, palmieri și restaurante cu terasă, cu toate mângâiate blând de oceanul albastru, care împrejmuia orașul din trei părți. Și era populat de cei mai fericiți, năstrușnici și nepăsători oameni de pe pământ. Știți zicala: Dumnezeu a creat lumea, iar după ce s-a perfecționat, a creat Brava!

Ziua de naștere a lui Rachel (8 aprilie, ca să fim mai preciși), din păcate, nu a rămas legată doar de venirea ei pe lume. Pentru că, în aceeași zi în care Rachel Anne-Marie Klein a alunecat, scâncind și cu ochii bine strânși, în această lume, armata rebelă a lui Charles Malstain a intrat în orașul Brava prin partea de est.

Două venituri: a unui nou-născut, care a adus o bucurie rară unei familii de pianisti și scriitori; cealaltă, a unei armate care a adus neazuri de nedescris unui întreg oraș.

Așa este viața, dragul meu prieten. Nu există bucurie fără alaiul de neazuri care o însoțesc. Nu există disperare atât de neagră cât să nu o poată străpunge o rază de lumină. Raza noastră cântărea trei kilograme și douăzeci și trei de grame, iar după nașterea ei dificilă, Rachel a fost legănată și strânsă la piept de mama ei Judith o zi întreagă.

Cum lui Judith Klein nu îi plăcuse niciodată să-și etaleze emoțiile, femeia i-a cântat lui Rachel un cântecel pe care îl învățase când era ea copilă și i-a sărutat obrăjorii trandafirii și lucioși.

Fratele lui Rachel, Robert, care avea aproape doi ani și era deja plin de pistrui, abia aștepta să dea năvală ca să-și vadă surioara, să o gădile și să o sufoce cu afecțiune, așa cum fac frații iubitori.

Cât despre tatăl ei? Tatăl ei Felix stătuse în vârful patului și, pentru prima oară în viață, nu mai zisese nimic.

Felix era librar. În timpul liber scria articole, bancuri, piese de teatru, ponturi pentru grădinărit, rețete; era autorul unui roman bun, a treisprezece proaste, a sute de scrisori către familia sa și a încă și mai multe către guvern; scria cântece de dragoste pentru soția lui și întocmise un mic dicționar în limba latină.

Felix adora cuvintele. Scria cuvinte despre cuvinte. Cânta despre cuvinte. El însuși era în bună măsură un cuvânt viu.

Lucra într-un templu al cuvintelor. Numele oficial al acestuia era Biblioteca Publică pentru Împrumut Brava Nord. Însă pentru Felix era mult mai mult de atât. Era o a doua familie – o familie cu mii de copii drăgălași, legați în piele, care trebuiau îngrijiți, iubiți și ocrotiți în acele vremuri ciudate și grele.

Pe lângă faptul că îi plăcea să citească și să scrie cuvinte, lui Felix îi plăcea să le și rostească. Era, de departe, cel mai iscusit orator de pe fața pământului. Și, cum postul său de la bibliotecă îi cerea să păstreze tăcerea aproape cu desăvârșire, cea mai mare parte a vorbitului o rezerva pentru acasă. Judith se obișnuise cu asta

și renunțase de mult la gândul că ar putea avea vreodată o noapte liniștită.

Cu toate acestea, în clipa în care Felix Klein și-a coborât privirea asupra fetei lui, cuvintele i-au rămas în gât, și în locul lor a ieșit un mic suspin de bucurie. Însă nimic mai mult. Bărbatul rămăsese, în chip miraculos, fără cuvinte.

Zile la rând, Felix s-a plimbat prin apartamentul lor însoțit, ținând-o pe micuța Rachel în brațe, fără să scoată o vorbă. Ochii i se umpleau de lacrimi care picurau pe mașina de scris sau se revărsau pe suprafețele din bucătărie în timp ce făcea ceai pentru Judith sau își pregătea o felie de pâine prăjită cu unt, pe care apoi uita să o mănânce.

Atât de mare le-a fost bucuria părinților, că s-au scurs cinci zile înainte ca unul dintre ei să părăsească apartamentul, cinci zile înainte ca Felix să meargă să cumpere lapte și un ziar, cinci zile până când și-a aprins pipa și a citit în *Cotidianul din Brava* că partea de est a orașului era zguduită de lupte între garda de apărare a Împăratului și armata rebelă invadatoare a lui Charles Malstain, colonelul care câștigase popularitate în estul țării datorită promisiunilor lui că va crea o Krasnia nouă, măreață și mai luminoasă. Malstain era un om mărunț, căruia îi plăceau fanfarele și care detesta copiii.

Felix și-a făcut ziarul sul și nu i-a spus nimic lui Judith despre lupte. Nu ar fi reușit decât să-i întunece

fericirea soției lui. În acea seară, pe înfundate, a folosit *Cotidianul din Brava* ca să aprindă focul.

Timp de o lună, familia nu a mai cumpărat niciun ziar și nu a mai ascultat știrile de la radio. De aceea nu au aflat când soldații lui Charles Malstain au ajuns în centrul vechi al orașului Brava, devastând plajele cu nisip, florăriile, muzeele și grădinile. Una dintre criticile care i se aduceau centrului orașului Brava – aceea că avea poate prea multe statui militare ecvestre – a fost rapid îndreptată de oamenii lui Malstain, care le-au dărâmat pe toate.

În ziua în care Rachel celebra cea de-a douăzecea ei zi pe acest pământ, familia lua împreună ceaiul, fără să bănuiască faptul că soldații lui Malstain intraseră în palatul regal, îl săltaseră pe împărat direct din pat și îi executaseră garda regală, că îi întemnițaseră soția și copiii și că dăduseră foc galeriilor regale.

Dar, în timp ce Rachel se apropia de cea de-a treizecea ei zi de viață, adevărul a devenit de neignorat. Pentru că oamenii lui Charles Malstain ajunseseră în nordul orașului. Chiar pe strada unde locuia familia Klein.

Într-o dimineață, atunci când și-a aruncat privirea pe fereastra apartamentului de la etajul trei, micuțul Robert Klein a văzut jos capete acoperite de căști negre. Când, cu inima cât un purice, Felix a mers la magazin ca să cumpere pâine, i s-a cerut să prezinte actele de identificare și i s-a spus să se grăbească acasă după ce-și va fi cumpărat „proviziile esențiale”. El a întrebat de ce nu

era liber să meargă în parc și să dea firmituri de pâine rațelor, așa cum avea obiceiul (adesea se întorcea acasă cu mai puțin de jumătate de franzelă, spre iritarea lui Judith). Dar a fost plesnit peste obraz și i s-a spus să nu mai pună întrebări fără sens.

Întreaga viață a lui Felix Klein era clădită pe adresa întrebărilor fără sens. Îi plăcea să întrebe: „De ce este cerul albastru atunci când te uiți la el, dar negru atunci când ești în el?” sau „De ce o vioară sună îngrozitor înainte să sune minunat?” ori „Care este opusul opusului?” sau „Dacă nimic nu este mai bun ca asta, atunci ce este mai bun ca nimic?” și tot soiul de alte întrebări fără niciun sens, care le ocupau, lui și familiei sale, ore bune din viață. Acestea erau întrebări care, sub regimul lui Charles Malstain, aveau să devină semne ale unei minți periculoase și ale unui spirit rebel. Felix trebuia să învețe să-și țină gura cea mare închisă dacă voia să reziste Noii Ordini Mondiale.

Două săptămâni mai târziu, într-o dimineață frumoasă de primăvară, pe când crengile cireșilor se plecau încărcate de flori, condamnatul Împărat al Krasniei a fost scos în piața în care li se adresase adesea cetățenilor lui iubiți. Și, în acea piață, în vreme ce vrăbiile vânau firmituri, iar mierlele ciripeau trilurile dimineții, s-au citit cu glas tare crimele de care se făcea vinovat, și împăratul a fost împușcat.

Rachel Klein a crescut în vremuri ciudate. Nu a cunoscut niciodată o lume în care vecinii să poată sta în

prag ca să discute despre vreme, prețul pâinii și mirosul oribil răspândit de canalizarea orașului. Nimeni nu mai îndrăznește să bârfească în vreo privință, de teama celor care ar fi putut trage cu urechea.

Mai rău, Rachel nu a auzit niciodată râsete de copii pe stradă, nu s-a jucat niciodată cu cercul sau fotbal cu fratele ei în parcurile din oraș. Pentru că, la doar câteva luni după ce a preluat controlul, Charles Malstain le-a interzis copiilor să se mai joace în public. *Țineți-i înăuntru!* impuneau afișele informative. *Copilul văzut este un copil rău!* Pădurile și parcurile au fost desemnate ca fiind „doar pentru adulți”, iar plajele aveau semne cu un cap de copil tăiat cu roșu.

Ani la rând, Rachel și fratele ei, Robert, au ieșit din casă doar ca să meargă la școala de stat, unde învățau și făceau mișcare. Rachel studia după același manual după care învățau toți ceilalți copii (toate manualele fuseseră retipărite după instalarea lui Charles Malstain ca președinte al Noii Ordini Mondiale). Cânta la pian șapte minute, iar pentru doisprezece minute făcea exerciții fizice. Paisprezece minute lua prânzul, care consta întotdeauna în același sendviș cu cașcaval, fără unt, și o băutură acidulată deschisă la culoare numită *Ora bucuriei*, care nu bucura pe nimeni câtuși de puțin.

Apoi se întorcea acasă.

Robert, cu doi ani mai mare și înclinat spre știință, era hotărât să nu se lase descurajat. Pentru că nu putea să exploreze parcuri sau păduri, Robert își concentra

energia asupra regatului natural din apartament. Sfinții să aibă milă de orice ființă care ajungea în dormitorul lui! Muștele moarte erau disecate și studiate, cărăbușilor li se examinau aripile. Asortimentul superb de plante în ghiveci de pe balconul lui Judith Klein era cercetat în cele mai inovative moduri. O tufă de trandafiri era udată cu sos de friptură. Begoniile suspendate reacționau foarte pozitiv la porția zilnică de sirop de tuse. Robert a băgat de seamă că, atunci când cânta la pian, viespile se adunau în jurul lui. Păreau să îl îndrăgească pe Schubert în mod deosebit.

Așa că Robert se descurca cumva, își făcea de lucru cu experimentele lui. Dar Rachel Klein era diferită. Ea era o visătoare. Și cum poate visa cineva când i se îngăduie să vadă doar atât de puțin din viață? Lui Felix i se frângea inima să vadă cum fata lui atât de frumoasă și de veselă găsea atât de puține bucurii în educația ei. Așa că, pentru a compensa plictiseala cenușie a zilelor de școală, care erau toate la fel, într-o zi s-a hotărât ca serile petrecute acasă să fie diferite. Viața acasă avea să fie o aventură!

Într-o seară, când Rachel s-a întors de la școală, Felix, îmbrăcat în pirat, i-a adus la cunoștință cu degajare că ar trebui să-și pună rapid pe ea hainele de voiaj, căci urmau să plece într-o călătorie pe ocean, ca să prăduiască.

Și asta au și făcut, fără să-și părească vreo clipă sufrageria. Canapeaua veche din piele, care se afla în familia lor de ani buni, a devenit corabia de nădejde *Sofaua Superbă*, tavanul de deasupra s-a preschimbat

în cerul infinit, mama lui Rachel a căpătat numele de Mărinimoasa Marinăreasă McDuff, Robert (care se plictisise de studiile lui asupra viespilor) a devenit căpitanul secund Kurtz, iar lui Rachel i s-a îngăduit să urce în coșul de observație de pe catarg (spre bucuria ei, biblioteca din colțul camerei avea o scăriță mică) și să strige „Pământ la orizont!”, toate înainte de cină.

Împreună au prăduit cu succes și au băut rom tare (apă cu un cubuleț de zahăr în ea). Iar atunci când Mărinimoasa Marinăreasă McDuff a încercat să se răscoale, preschimbându-se în Malefica Marinăreasă McDuff, au pus-o să meargă pe scândură și să sară de pe *Sofaua Superbă* în oceanul plin cu rechini (care se-măna puțin cu covorul familiei). Iar când a mers la culcare în acea noapte, Rachel a fost convinsă că putea să audă foșnetul valurilor și să simtă gustul sării pe limbă.

Într-o altă zi, au fost cu toții exploratori polari și au stat o oră întreagă cu picioarele într-o găleată cu cuburi de gheață (lucru dureros și care chiar n-ar trebui încercat). Altădată, au fost brigada de pompieri din Brava, care stingea focurile provocate de neatenții manufacturieri de artificii. Au fost colecționari de fluturi în Java (bucuria lui Robert) și căutători de aur în Peru. Ba au mers chiar și în Anglia, un ținut unde nimeni nu zâmbește, și au spus bancuri ca să-i înveselească pe oamenii de acolo.

Apoi, într-o zi, s-a întâmplat ceva diferit.